

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. év október hó 14. napján tartott fellebbezési tárgyaláson meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A rablás büntette és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 26.B.348/2015/50. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott szabadságvesztés büntetését 12 (tizenkét) évre súlyosítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

Köteles a vádlott a másodfokú eljárás során felmerült 10.000 (tízezer) forint büntügyi költséget az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

A Fővárosi Törvényszék a 2015. december hó 21. napján kelt 26.B.348/2015/50. számú ítéletével a vádlott bűnösségét testi sértés büntetében (Btk. 164.§ (1), (8) bekezdés I. fordulat), rablás büntetében (Btk. 365.§ (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés b) pont), rablás büntetének kísérletében (Btk. 365.§ (1) bekezdés a) pont) és testi sértés büntetének kísérletében (Btk. 164.§ (1), (3) bekezdés) állapította meg.

Ezért öt halmazati büntetésül, mint különös visszaesőt 10 év szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztést fegyházban kell végrehajtani.

Megállapította a bíróság, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, továbbá kötelezte a vádlottat a sértettl magánfél részére 169.785 forint kár, ezen összeg után 10.190 forint eljárási illeték megfizetésére, míg ezt meghaladóan a magánfelet a polgári jogi igényével egyéb törvényes útra utasította.

Az elsőfokú bíróság rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, emellett kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült büntügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész a kiszabott büntetés súlyosításáért, míg a vádlott és védője részben felmentésért, részben pedig enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a bejelentett ügyészi fellebbezést fenntartotta. A BF.378/2015/6. számú átiratában kifejtettek szerint az elsőfokú bíróság alapvetően megtartott a perrendi szabályokat, azonban tanúl meghallgatása során relatív eljárási szabálysértést követett el. Az elsőfokú bíróság ugyanis figyelmen kívül hagyta, hogy a Be. 82.§ (1) bekezdés b) pontja alapján a tanút relatív mentességi jog illette volna meg a kihallgatása során, mivel tanúl tanúval szemben a Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság a 10.Bpk.XIX.127/2014/2. számú, tárgyalás mellőzésével hozott végzésével a I. tényállási pontban írtakkal összefüggésben segítségnyújtás elmulasztásának vétsége miatt pénzbüntetést szabott ki. E határozat 2014. május 21. napján emelkedett jogerőre.

Erre figyelemmel a relatív mentességi jog tanúl-et akkor is megillette volna az elsőfokú tárgyaláson történt meghallgatása során, ha már a terhére jogerősen megállapították a kérdéses bűncselekményt. Ezzel szemben a tanúvallomás megtételével kapcsolatosan az elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyvben rögzítettek szerint csak az általános törvényi figyelmeztetések jogszabályi megjelölése hangzott el, ugyanakkor a jegyzőkönyv nem tartalmazza a mentességi joggal kapcsolatosan tanúl nyilatkozatát, melynek rögzítését a Be. 85.§ (3) bekezdése kötelezően előír.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség ezért indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla az ügyet utalja tárgyalásra, arra idézze meg tanúl-et, részletesen és pontosan figyelmeztesse őt a mentességi jogára és rögzítse az erre adott válaszát. Az ügyészi álláspont szerint amennyiben nem tagadja meg a tanú a vallomástételt, úgy elégséges arra nyilatkozni, hogy az elsőfokú tárgyalás során tett vallomását fenntartja-e vagy sem. Abban az esetben azonban, ha él a relatív mentességi jogával, akkor a bíróságnak állást kell foglalni abban, hogy van egyáltalán olyan kérdés, amely feltehető a tanúnak, és amely a korábbi felelősségre vonását nem érinti. Ez utóbbi esetben ugyanis a vallomásának kizárólag ezek a részletei lehetnek figyelembe vehetők bizonyítékként.

Ezen túlmenően a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék az eljárást törvényesen folytatta le, a rendelkezésre álló bizonyítékokat összefüggéseiben értékelte és helyes érvekkel indokolta meg a I. tényállási pont vonatkozásában, hogy a vádlott tagadó vallomásával szemben a tényállást mely bizonyítékokra alapítottnan állapította meg.

Az ügyészség átiratában kifejtettek szerint az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, a cselekmény jogi minősítése is törvényes és az ezzel kapcsolatos jogi okfejtés is helytálló.

Ugyanakkor a Fellebbviteli Főügyészség az irányadó büntetési tételkerettel kapcsolatos elsőfokú bírósági álláspontot tévesnek találta. Az elsőfokú bíróság ugyanis a büntetési tételkeretet 5 évtől 22 év 6 hónapban határozta meg, nem vette azonban figyelembe, hogy a I. tényállási pontban megvalósított legsúlyosabb bűncselekmény esetében a vádlott még nem volt különös visszaeső. A különös visszaesői minősége csak a II. tényállási pont vonatkozásában állapítható meg.

A Fellebbviteli Főügyészség álláspontja szerint a különös visszaesőkre vonatkozó rendelkezések a bűnhalmazat szabályainak alkalmazását megelőzik. Először tehát azt kell értékelni, hogy a halmazatban álló bűncselekményeket vagy azok egyes cselekményeit a vádlott különös visszaesőként követte-e el, és a halmazati büntetést csak ezen értékelés elvégzése után, az így már felemelt büntetési tételkeret alapulvételével kell megállapítani.

Mivel a vádlott a II. tényállási pontban megvalósított rablás büntettének kísérlete vonatkozásában tekintendő visszaesőnek, ez a tény a büntetési tétel felső határát 8-ról 12 évre emeli fel, amely magasabb, mint a felfegyverkezve elkövetett rablás büntettének 5 évtől 10 évig terjedő büntetési tételkeretének felső határa.

Ezért az ügyészség álláspontja szerint a halmazat büntetési tételkeretet tágitó hatásánál a 12 év lesz az a mérték, amelynek a felével a felső határ tovább emelkedik.

Ezért az ügyészi érvelés szerint az irányadó büntetési tételkeret 5 évtől 18 évig terjedő szabadságvesztés.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen sorolta fel az enyhítő és súlyosító körülményeket. E felsorolásból kitűnik, hogy lényegesen nagyobb számban vannak jelen a súlyosító körülmények, így megmagyarázhatatlan, hogy az elsőfokú bíróság miért szabott ki a középértékhez képest is alacsonyabb tartamú büntetést a vádlottal szemben.

A Fellebbviteli Főügyészség álláspontja szerint az egyéni, illetve az általános visszatartó hatás érdekében a kiszabott büntetés lényeges súlyosítása indokolt.

Összességében a Fellebbviteli Főügyészség indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla tárgyalást tűzzön ki, arra tanúl-et idézze meg és ismételten hallgassa ki, az elsőfokú bíróság ítéletét pedig annyiban változtassa meg, hogy a vádlottal szemben kiszabott büntetés tartamát emelje fel, egyben a büntetési tételkeretre vonatkozó indokolási részt helyesbítse, egyebekben pedig az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

A vádlott a fellebbezését írásban részletesen megindokolta, elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és új eljárás lefolytatását indítványozva. A beadványában a legfontosabb bizonyíték megszerzési körülményeit, és a DNS minta szakértői értékelését támadta.

E körben utalt arra, hogy az elfogását követően levett DNS minta a rendőrség adatbázisában rögzített DNS minták közül eggyel sem talált egyezést, ami az ártatlanságát igazolja. Kifogásolta, hogy ennek ellenére újabb DNS vizsgálatra került sor, amely már a terhére értékelhető eredményt hozott.

Álláspontja szerint ez a terhelő vizsgálati eredmény manipuláció eredményeként született, hiszen a helyszínen az ujjlenyomatát nem találták, és a tőle levett DNS minta azonosítása is negatív eredménnyel zárult.

Ezen túlmenően utalt a vádlott arra is, hogy az elkövető külsejét tanúl és tanúl alapvetően különbözően írták le, ezen túlmenően pedig tanúl olyan elkövetőt írt le, aki rá egyáltalán nem hasonlított.

Utalt arra, hogy a tanúk általi felismerés időpontjában ő 20-25 kg-mal nehezebb testsúllyal bírt, így a tanúnak rá vonatkozóan a tárgyaláson tett felismerő kijelentése, illetve annak valóságtartalma erősen kétségbe vonható.

Ezen túlmenően a vádlott utalt arra is, hogy az elsőfokú bíróság több alapvető eljárási hibát vétett, így nem tárta fel a rablás körülményeit és az elkövetőt sem azonosította. Ezen túlmenően eljárási szabálysértést a beadványában a vádlott nem jelölt meg.

Érvelése szerint mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság hatályon kívül helyezésének és új eljárás lefolytatásának van helye.

A másodfokú tárgyaláson a Be. 363.§ (2) bekezdés b) pontja alapján felvett bizonyítást követően az ügyész a perbeszédében az ügyészi átiratban foglaltakat változatlanul fenntartotta.

Kiemelte, hogy tanúl a másodfokú tárgyaláson is határozottan felismerte a vádlottat, ezen kívül utalt arra is, hogy a DNS vizsgálattal kapcsolatosan az elsőfokú bíróság az ítélet 14. és 16. oldalán részletes okfejtést adott, amely minden tekintetben helytálló és meg is magyarázza az elsőfokú bíróság mérlegelését is.

Ismét kiemelte, hogy a vádlott terhére az elsőfokú ítéletben felsorolt bűnösségi körülmények közül a súlyosító körülmények vannak túlsúlyban, amely mellett a javára szóló enyhítő körülmények súlya elenyésző, így a cselekmény brutális elkövetési módjára is tekintettel jelentős súlyosítása szükséges a kiszabott büntetésnek.

A vádlott védője a másodfokon felvett bizonyítást követően tartott perbeszédében a fellebbezését változatlanul fenntartotta. Továbbra is kitartott amellett, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget a tényállás teljes felderítésére vonatkozó kötelezettségének.

E körben utalt az 1. számú tanú vallomására, aki azonban csak egy közvetett tanú, akinek egyik barátja az a személy, aki a vádlottat közvetlenül ismerte, és aki ebben az eljárásban még tanúként sem akart megjelenni.

Kiemelte, hogy az 1. számú tanú álláspontja szerint nem mondott igazat, hiszen az általa adott személyleírás egyáltalán nem illet a vádlottra. Hangsúlyozta, hogy ezért ennek a tanúnak a vallomására tényállást alapítani nem lehet.

A DNS vizsgálat eredményével kapcsolatosan kifejtette azt az álláspontját, hogy megmagyarázhatatlannak kell tekinteni azt a körülményt, hogy az első DNS vizsgálat, amely a rendőrség adatbázisában található adatokra vonatkozott, miért nem vezetett eredményre annak ellenére, hogy a vádlottról már ebben a bázisban mindenképpen kellett lenni értékelhető adatnak. Érvelése szerint éppen ezért ennek az első vizsgálatnak már pozitív eredménnyel kellett volna zárulnia abban az esetben, ha tényleg a vádlott lett volna az elkövető.

Nem vitatta, hogy a megismételt DNS vizsgálat a vádlottra nézve terhelő eredményt hozott, ugyanakkor álláspontja szerint e körben tovább kellett volna bizonyítania az elsőfokú bíróságnak arra vonatkozóan, hogy nem történt-e a vizsgálat során valamifajta tévedés, hisz mással megmagyarázni a két vizsgálat eredménye közötti különbséget nem lehet.

Tanú 1 másodfokú tárgyaláson tett a vádlottra vonatkozó felismerő nyilatkozatával kapcsolatosan azt hangsúlyozta, hogy ez perdöntő bizonyítéknak ugyancsak nem tekinthető, hiszen a tanú által korábban adott személyleírás egyáltalán nem illeszthető a vádlottra, lényegében a másodfokú tárgyaláson tett felismerő nyilatkozata így megalapozatlan, annál is inkább, mivel a tanú mindössze éjszaka 1 másodpercig láthatta az elkövető arcát.

Ezek a tények pedig a tanú vádlottra vonatkozó felismerő nyilatkozatával kapcsolatosan megalapozott kételyeket vetnek fel.

Ezért elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan pedig a vádlott személyi körülményeire tekintettel a kiszabott szabadságvesztés jelentős enyhítését indítványozta.

A vádlott felszólalásában a védője által elmondottakhoz csatlakozott, míg az utolsó szó jogán megbánását hangsúlyozta.

Az ügyészi fellebbezés alapos volt, míg a vádlotti és védői fellebbezés nem bizonyult eredményesnek az alábbiak szerint.

A kétoldalú perorvoslattal megtámadott elsőfokú ítéletet az ítélőtábla az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében bírálta felül a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján abból szempontból is, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartotta-e vagy sem.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a vonatkozó perrendi szabályok túlnyomórészének betartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást. Ugyanakkor megállapítható, hogy tanúl kihallgatásakor a figyelmeztetése nem szabályszerűen történt. E körben a Fővárosi Ítéltábla osztotta a Fellebbviteli Főügyészség álláspontját. Megállapítható a 17. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldalán rögzítettekből, hogy az elsőfokú bíróság valóban nem nevesítette a Be. 82.§ (1) bekezdés b) pontjában írtakat és erre vonatkozóan nem rögzítette tanúl válaszát.

Ugyanakkor az is megállapítható, hogy ez a jegyzőkönyv tartalmazza a Be. 82.§ (1) bekezdésének a felhívását is.

A kétségtelenül megállapítható relatív eljárási szabálysértés kiküszöbölése végett a Fővárosi Ítéltábla a Be. 363.§ (2) bekezdés b) pontja alapján tárgyalást tartott, melyre megidézte tanúl-et, őt a Be. 82.§ (1) bekezdés b) pontjában írtakra, illetve a 85.§ (3) bekezdésében írtakra figyelmeztette, mely figyelmeztetést a tanú megértett.

Ezt követő kihallgatása során a nyomozás alkalmával tett vallomását változatlanul fenntartotta. Előadta, hogy a nyomozati eljárás során a vádlottról neki képet nem mutattak, ugyanakkor az elsőfokú tárgyalás során és a másodfokú tárgyalás során is határozottan úgy nyilatkozott, hogy a vádlottat felismeri, és ezen a nyilatkozatán változtatni nem kíván. Nem vitatta, hogy a vádlott külseje némiképpen változott az elkövetéshez képest, azonban határozottan felismeri benne a dohányboltban látott személyt.

A védői kérdésre azt is előadta, hogy az elsőfokú tárgyaláson tett vallomását mindenféle befolyástól mentesen tette meg, ugyanakkor arra már nem emlékezett, hogy az elsőfokú tárgyaláson az őt kihallgató nyomozók társaságában jelent-e meg vagy sem.

Az elsőfokú bíróság széleskörű bizonyítást folytatott le, ugyanakkor a vádlott és a védő által előterjesztett bizonyítási indítványok elutasítását a Be. 258.§ (3) bekezdése f) pontja alapján logikusan és meggyőzően indokolta meg.

Megállapítható, hogy a vádlott és a védő a másodfokú tárgyaláson is előterjesztett bizonyítási indítványt, mely az 1. számú tanú ismételt meghallgatására irányult elsődlegesen azért, mert e tanú tekintetében nem zárható ki a személyes ellentét, illetve a vádlottal szembeni elfogultsága, továbbá a nyomravezetői díj kapcsán a pénzbeli váromány általi motiváltsága sem, amely a vallomását befolyásolhatta, és amelyre vonatkozóan bizonyítás felvételére az elsőfokú eljárás során nem került sor.

A másodfokú bíróság ezt a bizonyítási indítványt, mint szükségtelent elutasította.

Megállapítható ugyanis, hogy az 1. számú tanú kihallgatására szabályosan került sor az elsőfokú eljárás során és a nyomozati eljárás során is. Az anyagi motiváltság tényét a tanú soha nem tagadta, és ennek elismerése mellett tette meg a vallomását, továbbá az is rögzíthető, hogy haragos viszonyra vagy más személyes ellentétre utaló adatot a bizonyítási eljárás a vádlott és az 1.számú tanú között nem tárt fel.

Ezzel szemben az egyértelműen rögzíthető, hogy az 1. számú tanú többször járt a vádlott által lakott házban, vele többször találkozott és a vádiratban szereplő két eseményt határozottan kapcsolta össze a vádlott személyével.

Ilyen körülmények között az 1. számú tanú vallomásához a másodfokú bíróság álláspontja szerint semmiféle kétely nem érhet.

Ugyancsak indítványozta a vádlott és védője a másodfokú tárgyaláson annak a szakértőnek a megidézését, aki a 2014. január 15. napján kelt rendőri jelentésben azt rögzítette, hogy nincs azonosság a vádlott DNS mintája és a rendőrségi adatbázisban szereplő DNS minták között.

E körben a vádlott és a védő is arra hivatkozott, hogy a gép hibázhat, és ez a második vizsgálati eredményre is vonatkozhat, továbbá a két eltérő vizsgálati eredmény magyarázataként kizárólag csak a rendőrségi tájékoztatás áll a bíróság rendelkezésére, amely azonban nem szakértőtől ered, így hitelesnek nem is tekinthető.

Ezzel kapcsolatosan a másodfokú bíróság arra hivatkozva utasította el a bizonyítási indítványt, hogy a kapott rendőrségi tájékoztatás alapján kétségtelenül megállapítható, hogy döntő jelentősége a második DNS vizsgálatnak van, ahol a helyszínen talált minták vádlottól vett mintájával történő összehasonlításra került sor. Minden tekintetben helytálló és elfogadható az elsőfokú bíróság ítéletének 15. oldalán ezzel kapcsolatban adott okfejtése, így e körben további bizonyítás felvételére szükség nincs.

Továbbmenően elutasította a másodfokú bíróság a vádlottnak és a védőnek a vádlott élettársának kihallgatására vonatkozóan ismételten előterjesztett bizonyítási indítványát is, osztva e körben az elsőfokú bíróság bizonyítási indítványt elutasító érveit.

Ezzel kapcsolatosan ismét utal a másodfokú bíróság arra, hogy az 1. számú tanú és a vádlott között semmiféle korábban keletkezett személyes konfliktusra vagy haragos viszonyra utaló adat nem merült fel, így erre vonatkozóan az élettárs meghallgatása sem szolgálhat ezeket cáfoló tényadatokkal.

Végezetül megjegyzi a másodfokú bíróság azt is, hogy a vádlott által írásban benyújtott beadvány szerinti súlyos eljárási szabálysértések elkövetésére utaló adatok az iratok között nem találhatók, ilyeneket a másodfokú bíróság nem észlelt, így erre hivatkozással az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére sem kerülhetett sor.

Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat teljeskörűen feltárta, azokat egyenként és összességében is részletesen értékelte, mérlegelte és tényből tényre is helyesen következtetett.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás túlnyomórészt megalapozott, mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében foglalt hibáktól, hiányosságoktól, azonban az iratok tartalma alapján a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontja szerint kisebb kiegészítésre, illetve helyesbítésre szorul az alábbiak szerint:

Az elsőfokú ítélet 3. oldal 1. bekezdésében a vádlott előéletére vonatkozó adatokat azzal egészíti ki, hogy a 3. pont alatti elítélését a vádlott az előzetes fogvatartásban töltött idővel kitöltötte.

Az 5. pont alatti elítélés helyesen 1 év börtönbüntetés 2 év próbaidőre felfüggesztve (másodfokon beszerzett erkölcsi bizonyítvány adatai).

A tényállást a 4. oldal 5. bekezdés 3. mondatában azzal egészíti ki, hogy közepes erővel, ököllel ütötte meg a sértett arcának jobb felét.

Ugyanezen bekezdés 4. mondatát azzal egészíti ki, hogy legalább közepes erővel három-négy alkalommal ököllel újból arcul ütötte (igazságügyi orvosszakértői vélemény, elsőfokú ítélet 18. oldal 4. bekezdés).

Az ítélet 4. oldal 7. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a bántalmazás következtében a jobb járomív lágyrész duzzanattal járó zúzódását szenvedte el a sértett (igazságügyi orvosszakértői vélemény, nyomozati iratok 156. oldal).

Az ekként kiegészített, illetve pontosított tényállás már hibamentes, a vádlott tagadásával szembenálló részével is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul és a vádlott bűnösségének irányába mutat.

A bizonyítékok értékelésével kapcsolatban megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett.

Részletesen számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat mely okból és miért fogadott el, illetve melyeket milyen okból és miért vetett el.

A I. tényállás vonatkozásában megállapítható, hogy törvényesen járt el a Fővárosi Törvényszék, amikor a vádlott tagadásával szemben az objektív bizonyítékokat és azzal összhangban álló egyéb szubjektív bizonyítékokat fogadta el a tényállás alapjául.

Helyesen került a tényállásban megállapításra, hogy 2013. szeptember 5. napján 01 óra 20 perc körüli időpontban sértett2-t eszközös bántalmazás érte, melynek következtében közvetlen életveszélyes állapotba került, ugyanakkor az üzletben lévő váltópénzt az elkövető a cselekmény során magához vette.

Ezt a megállapítást alátámasztja a dohányboltban készült kamerafelvétel, sértett2 következetes vallomása, tanú3-nak a dohánybolt tulajdonosának a nyilatkozata, tanú4, a sértettet megtaláló tanúnak a mindvégig következetes előadása, tanú1 és tanú2-nek a vallomása, ezen túlmenően az igazságügyi orvosszakértői vélemény és az elkövetés eszközének a feltalálása és lefoglalása is.

A rendelkezésre álló bizonyítékok igen gondos és példás értékelésével azt is helyesen állapította meg a Fővárosi Törvényszék, hogy a cselekmény elkövetője a vádlott volt.

E körben objektív bizonyítéknak kell tekinteni a genetikai szakértői véleményt, amely az elkövetés eszközeként használt vasrúdon lévő szennyeződésről kimutatta, hogy a vádlottól, illetve sértett2-től származik, mivel genetikai profiljukkal egyezőséget mutat.

Az elsőfokú bíróság e körben az ítéletének 14. oldal 4. és 5. bekezdésében, továbbá a 15. oldal 4. bekezdésében írt indokolással alappal vetette el a vádlottnak a helytelen bűnjelkezelésre vonatkozó védekezését. Ezen túlmenően nem foghat helyt a vádlottnak már az elsőfokú eljárás során is előadott a DNS nyilvántartó rendszerrel kapcsolatos hivatkozása, illetve kifogása sem.

Tanú5 és tanú7 ugyanis az eljárás során előadták, hogy a DNS profilokat nyilvántartó rendszerek hiányossága miatt az eredmény nem mindig értékelhető, éppen ezért válik szükségessé a jogszabályi előírásnak megfelelően az újabb DNS minta vétele a vádlottaktól. Jelen esetben is ez történt.

A vádlottnak a DNS egyezőséggel kapcsolatosan az a hivatkozása, hogy az irányított volt és ezért vezetett azonosságra, azért is elvetendő, mert először az elkövetés eszközéről történt a mintavétel és egészen addig, amíg a vádlottat nem gyanúsították meg a nyomozati eljárás során és ezt követően

nem történt tőle DNS mintavétel, addig a vizsgálati eredmény, mint ismeretlen férfi személytől származtatható autoszómás genetikai profil volt nyilvántartva.

Tehát az elkövetés eszközén már korábban regisztrált eredménnyel vetették egybe a vádlottól utóbb levett szájnyalakártya mintát.

Objektív bizonyítéknak kell tekinteni a helyszíni jegyzőkönyvet is, amely a tanú1 által megjelölt helyen rögzítette az elkövetés eszközének feltalálási helyét.

Ezen objektív bizonyítékokat alátámasztotta az 1. számú tanú és tanú1 következetes nyilatkozata is. Az 1. számú tanú nem csak felismerte a vádlottat, hanem a nevét, lakcímét is elmondta, továbbá olyan később valószínűsíthető információkat is megosztott a hatóságokkal, amely mindenképpen hitelessé teszi az előadását és a vádlott azonosítását is.

Ezt egészítette ki lényegében tanú1 tárgyaláson történt vádlotti felismerése, így az ezt kétségbe vonó vádlotti hivatkozás alaptalannak tekintendő.

Kiemeli a másodfokú bíróság, hogy tanú1 vallomásának és felismerésének hitelességét tovább növeli az a körülmény is, hogy tanú2-vel egyezően, és a kamerafelvételen látottakkal azonosan mondták el a történéseket.

Megjegyzendő az is, hogy a vádlottról adott személyleírás - 25-30 év, kb. 175 cm magasság, vékony testalkat - és a ruházatileírás - fekete kapucnis, hosszú ujjú pulóver, sötét, térd alá érő nadrág - sértett2, tanú1, tanú2 és az 1. számú tanú vallomásában is számos egyezőséget mutat.

A fenti bizonyítékok a másodfokú bíróság álláspontja szerint egymásra épülnek, egymást kiegészítik és egy irányba, a vádlott büntetőjogi felelősségének irányába mutatnak, kizárva ezzel a más általi elkövetés lehetőségét.

A fenti bizonyítékok tükrében a további vádlotti hivatkozások sem foghatnak helyt.

A felmentést célzó fellebbezések egyértelműen az elsőfokú bíróság bizonyítékokat mérlegelő tevékenységét támadják, a vádlotti védekezés elfogadását célozzák, amely a másodfokú eljárásban a hatályos perrendi szabályok alapján nem vezethet eredményre. Mindezek alapján a másodfokú bíróság is bizonyítottan látta, hogy a vádlott az I. tényállási pontban írt cselekményt elkövette.

A vádlott a II. tényállási pontban írt cselekmény vonatkozásában a tárgyaláson ténybeli beismerő vallomást tett. Az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá, hogy a sértett nyilatkozata a felismertetés eredménye, az 1. számú tanú előadása, az igazságügyi orvosszakértői vélemény, az ujjnyom-szakértői vélemény, a biztonsági kamera felvételek anyaga a vádlott ténybeli beismerő vallomását mindenben alátámasztja.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére mindkét tényállás vonatkozásában és törvényes a cselekmények jogi minősítése is.

A Kúria 3/2013.BJE határozatában foglaltaknak megfelelően az alanyi és tárgyi tényezőket alaposan vizsgálta meg az elsőfokú bíróság és az elsőfokú ítélet 19., illetve 20. oldalán adott jogi indokolása is helytálló.

A büntetés kiszabása során értékelendő enyhítő és súlyosító körülményeket döntő részben helytállóan sorolta fel az elsőfokú bíróság, melyet csak annyiban kell pontosítani, hogy további súlyosító körülményként kell értékelni, hogy a vádlott a cselekményeit, kettő, vele szemben már folyamatban lévő büntetőeljárás hatálya alatt követte el, továbbá értékelni kell azt is, hogy a különös visszaesését megalapozó elítélésen túl is többször volt már büntetve.

A Fővárosi Ítéltábla egyetértve a Fellebbviteli Főügyészség átiratában kifejtettekkel megállapította, hogy az elsőfokú bíróság figyelmét elkerülte az a tény, hogy a vádlott csak a II. tényállási pontban írt cselekmény elkövetése vonatkozásában tekintendő különös visszaesőnek, így a Btk. 81.§-ának helyes értelmezése szerint - egyezően az ügyészség álláspontjával - a büntetési tételkeret 5 évtől 18 évig terjedő szabadságvesztés, így a Btk. 80.§ (2) bekezdésében meghatározott középérték 11 év 6 hónap.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a két büntetőeljárás hatálya alatt, kimagasló tárgyi súlyú, brutálisan és kitartó szándékkal elkövetett cselekményre tekintettel a vádlottal szemben nincs helye a kiszabott büntetés enyhítésének. A nagy számú súlyosító körülménnyel szemben csekély számú enyhítő körülmény áll, amelyek súlya elenyészik a számos súlyosító körülmény mellett. Ezért a középértéktől való eltérésre valóban nincs indok. Mindezekre figyelemmel az ítéltábla egyetértve a Fellebbviteli Főügyészség álláspontjával a vádlott büntetését a rendelkező rész írt tartamra súlyosította.

Megállapítható ugyanakkor, hogy az elsőfokú bíróság a járulékos kérdések vonatkozásában törvényes rendelkezéseket hozott.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján a büntetés tartamát illetően megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet meghozatala óta előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról.

A bűnügyi költség viselésére vonatkozóan a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottat.

Budapest, 2016. év október hó 14. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

dr. Halász Irén sk.
előadó bírő

Csiszárné dr. Kertész Andrea sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 26.B.348/2015/50. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.58/2016/23. számú ítéletében írt változtatással 2016. év október hó 14. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2016. október hó 14. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Czibere Éva
tisztviselő